

Arrest

nr. 284 940 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij werd op X te Wanica (Suriname) geboren en bezit de Surinaamse nationaliteit. Op 24.02.2022 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit meer bepaald op basis van haar vader van Nederlandse nationaliteit.

Op 24.08.2022 beslist verwerende partij deze aanvraag van het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en wordt eveneens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (Bijlage 20). (...)"

Dit feitenrelaas is correct met dien ten verstande dat de beslissing dateert van 23 augustus 2022 en niet van 24 augustus 2022.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voegt hieraan toe dat de eerste aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (hierna: gezinsherenigingsaanvraag) werd ingediend op 20 augustus 2021 en is afgewezen met een beslissing tot weigering van verblijf van 14 december 2021, genomen door de burgemeester te Antwerpen, omdat het gevraagde document, met name het attest van onvermogen uit het land van herkomst, niet werd voorgelegd.

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze handelt over de tweede gezinsherenigingsaanvraag.

Deze kent de volgende redengeving:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.02.2022 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): D. D. J.

Nationaliteit: Surinamer

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Wanica

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Nederlandse vader, de genaamde M., A. E. (...) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Nederlandse vader.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine/ of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Om aan te tonen dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon, legt hij ditmaal volgende stukken voor:

- 2 attesten van het ACV te Berchem op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering ontvangen heeft voor de periode 04/2021 - 10/2021 en van 01/2022 - 03/2022
- 2 attest van het OCMW te Antwerpen dd. 18.01.2022 en 28.03.2022 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële steun hebben ontvangen
- attest van de "inspektie der direkte belastingen" te Paramaribo waaruit blijkt dat betrokkene in 2020 over geen zuiver inkomen heeft genoten (werd reeds bij de vorige aanvraag voorgelegd)
- verschillende screenshots van de rekening van betrokkene waarop enkel transacties tussen eigen rekeningen en inkomsten/uitgaven te zien zijn, maar zonder enige link naar de referentiepersoon
- screenshot met geldstorting van Konvert Interim Vlaanderen aan betrokkene
- bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 24.11.2021 - 30 euro, 03.12.2021 - 500 euro, 07.12.2021 - 260 euro, 14.12.2021 - 70 euro, 07.12.2021 - 260 euro
- verklaringen op eer waarin de referentiepersoon toelicht dat zijn zoon bij zijn grootmoeder woonde en hij in het verleden goederen heeft opgestuurd, maar hier geen bewijzen van heeft. Verder verklaarde hij ook dat betrokkene voetbalde om geld te verdienen en na aankomst in België ook tewerkgesteld was bij een bedrijf
- werkgeversverklaring afgegeven door S. en H. NV T. dd. 02.07.2020 waaruit blijkt dat betrokkene sinds 01.08.2016 tot op datum van het attest in dienst was en hiermee SRD 3500,00 per maand verdiende
- foto's en filmpjes van betrokkene, de referentiepersoon en nog andere familieleden
- afwezigheidsattest dd. 04.11.2021 op naam van betrokkene

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt nog steeds niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen, dit is niet afdoende aangetoond. Er werden attesten voorgelegd waarin een ambtenaar stelt dat mijnheer geen inkomen of sociale bijstand had in het jaar 2020. Echter, het is niet duidelijk welke registers/databanken er zijn geraadpleegd voor het opmaken van het document. Op basis van dit document alleen kan niet uitgesloten worden dat mijnheer geen enkel (onbelast) inkomen of een uitkering heeft genoten. Bovendien legt betrokkene een werkgeversverklaring van S. en H. NV T. voor waaruit blijkt dat hij wel degelijk een inkomen van 3500,00 SRD verdiende.

Er worden opnieuw geen attesten voorgelegd waaruit eveneens blijkt dat hij niet over enige onroerende goederen beschikte in Suriname. Het onvermogen van in het land van herkomst is dus nog steeds niet sluitend.

Aangaande de financiële steun in het land van herkomst, wordt er ditmaal enkel een verklaring op eer voorgelegd. Van dergelijke verklaringen is het gesolliciteerd karakter, zonder objectief verifieerbare bewijsstukken, niet uit te sluiten. Bijgevolg kunnen deze niet aanvaard worden. De stortingen die de referentiepersoon in 2021 deed aan betrokkene dateren van tijdens zijn verblijf in België. Hiermee is de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende aangetoond.

Bovendien blijkt uit het dossier (meerbepaald de databank van Dolsis) dat betrokkene sinds zijn aankomst in België ononderbroken tewerkgesteld is. Momenteel werkt hij bij 'A. G. NV'. Dit wil zeggen dat betrokkene in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien en dus helemaal niet afhankelijk is van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.04.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. De voorgelegde foto's en filmpjes doen hier geen afbreuk aan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon voor zijn komst naar België en vóór de aanvraag gezinshereniging. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij maakt aan de Raad twee nota 's met opmerkingen over.

De verwerende partij doet ter terechtzitting afstand van de nota met opmerkingen, uitgaand van de advocaat L. RAUX. Het feitenrelaas, hierboven onder punt 1 geciteerd, is van de nota met opmerkingen van advocaat A. DE WILDE.

De Raad weerhoudt bijgevolg enkel de nota, uitgaand van advocaat A. DE WILDE.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, §2, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

De middelen hangen samen en zetten het volgende uiteen:

"2.1. eerste middel: schending van artikel 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet

1. - *Verzoeker benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zijn onvermogen niet of onvoldoende is aangetoond en de afhankelijkheidsrelatie t.o.v. zijn vader (de referentiepersoon) niet afdoende is aangetoond.*

2. - *Nochtans wordt in de bestreden beslissing vermeld dat verzoeker alleszins de volgende documenten heeft overgemaakt die wel zijn onvermogen en de afhankelijkheidsrelatie aantonen:*

- *het attest van de directe belastingen in Paramaribo dat bevestigt dat verzoeker geen zuiver inkomen heeft genoten*

- *de verklaring die bevestigt dat verzoeker bij zijn grootmoeder woonde en afhankelijk was van de financiële steun van zijn vader (referentiepersoon) en zijn grootmoeder*

3. - *Aangezien verzoeker tot zijn aankomst in België bij zijn grootmoeder woonde - en rekening houdend met zijn relatief jonge leeftijd - is minstens onrechtstreeks aangetoond dat verzoeker zelf geen inkomen of onroerend goed had en heeft in Suriname. De vader van verzoeker stuurde geld naar zijn moeder - de grootmoeder van verzoeker - en daarmee werd ook verzoeker financieel onderhouden. De beperkte bedragen die verzoeker ontving in Suriname van de NV S.- en H. T. waren louter bedoeld als terugbetaling van kosten en 3.500 Surinaamse dollar is omgerekend amper iets meer dan 130 €. Daarmee kwam verzoeker absoluut niet toe voor zijn levensonderhoud.*

4. - In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker in België tewerkgesteld is geweest. Dat verzoeker in België gewerkt heeft, belet niet dat hij in het verleden financieel gesteund werd en afhankelijk is van zijn vader (de referentiepersoon). Verzoeker verwijst ook naar het tweede middel (zie verder). Tewerkstelling in België is niet relevant voor de beoordeling van het onvermogen en de afhankelijkheid in het land van herkomst.

5. - De bestreden beslissing schendt art. 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.2. tweede middel: schending van art. 3.2. van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004

1. Volgens het vermelde artikel hebben de ten laste komende familieleden het recht op gezinshereniging wanneer ze materieel gesteund worden door de EU-onderdaan. In casu kan niet ontkend worden dat verzoeker al geruime tijd materieel (financieel) gesteund wordt door zijn vader in het land van herkomst en ook nu nog steeds gesteund worden als inwonend bij hem.

2. Het enige criterium volgens de vermelde Richtlijn is een echte en structurele afhankelijkheid. Dat wordt ook zo vermeld in de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad. Op blz. 6 van die Mededeling wordt zonder omwegen bepaald:

“In de Richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid ...

3. - Het al dan niet zelf een inkomen te hebben gehad in België, is niet relevant. Zoals vermeld werd in de Mededeling op blz. 5

“Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst ...op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger. ”

4. - Met dat artikel 3 van de vermelde richtlijn is overduidelijk geen rekening gehouden en de interpretatie van het ten laste zijn wordt in de bestreden beslissing niet alleen veel te strikt toegepast, maar bovendien en vooral in strijd met de Richtlijn toegepast. De Richtlijn en specifiek art. 3 van de vermelde Richtlijn is geschonden.”

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar gezinsherenigingsaanvraag indiende in functie van haar Nederlandse vader. De stukken die de verzoekende partij overmaakte aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing zijn correct weergegeven in de bestreden beslissing.

Artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;” (eigen onderlijning).

De letterlijke bewoordingen van deze bepaling sluiten de periode na het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag en voor het nemen van de bestreden beslissing niet uit.

3.3. De verzoekende partij meent dat haar afhankelijkheid van haar vader wel een tenlastelegging, zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet, aantoont.

De Raad merkt vooreerst op dat noch de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, noch de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) enige nadere bewijsregels bevatten met betrekking tot het bewijs te voldoen aan de voorwaarde dat de descendent, die ouder is dan 21 jaar, ten laste dient te zijn van de Belgische referentiepersoon. Evenmin wordt nader geduïd wat dient te worden verstaan onder dit ‘ten laste zijn’. Niettemin kan worden aangenomen - gelet op de finaliteit van deze wettelijke bepalingen en gelet op het bepaalde in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet dat de derdelander de EU-burger, die het recht op gezinshereniging opent, dient vergezellen of zich bij hem voegen - dat hiermee een feitelijke situatie wordt bedoeld waarbij de bloedverwant in neergaande lijn reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon teneinde in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.649; RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Omdat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de EU-burger die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Uit de motieven van de bestreden beslissing komt naar voor dat de verweerder eenzelfde opvatting omtrent de draagwijdte van het begrip ‘ten laste’ huldigt.

3.4. De verwerende partij oordeelde dat de verzoekende partij, als meerderjarig kind, onvoldoende had aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon, dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon in het herkomstland onvoldoende was aangetoond en het onvermogen van de verzoekende partij niet bewezen voorkomt voor de komst van de verzoekende partij naar België. De verwerende partij stelt “bovendien” dat, gezien zij over een inkomen beschikt, niet kan gesteld worden dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

3.5. De verzoekende partij weerlegt niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij haar “onvermogen” in het herkomstland onvoldoende heeft aangetoond.

Hierover stelt de bestreden beslissing correct:

“Er werden attesten voorgelegd waarin een ambtenaar stelt dat mijnheer geen inkomen of sociale bijstand had in het jaar 2020. Echter, het is niet duidelijk welke registers/databanken er zijn geraadpleegd voor het opmaken van het document. Op basis van dit document alleen kan niet uitgesloten worden dat mijnheer geen enkel (onbelast) inkomen of een uitkering heeft genoten.

Bovendien legt betrokkene een werkgeversverklaring van S. en H. NV T. voor waaruit blijkt dat hij wel degelijk een inkomen van 3500,00 SRD verdiende.

Er worden opnieuw geen attesten voorgelegd waaruit eveneens blijkt dat hij niet over enige onroerende goederen beschikte in Suriname. Het onvermogen van in het land van herkomst is dus nog steeds niet sluitend."

Uit het administratief dossier blijkt dat een attest betreffende het al dan niet bezitten van onroerend goed ontbreekt, dat het attest van het herkomstland betreffende het gebrek aan inkomen of sociale bijstand in het herkomstland over het jaar 2020 inderdaad niet uitsluit of de verzoekende partij geen onbelast inkomen had of een onbelastbare uitkering, wat *in casu* nog meer klemmt omdat de verzoekende partij niet betwist dat zij een inkomen (weliswaar beperkt volgens de verzoekende partij) verwierf in het herkomstland. De verwerende partij kon op niet kennelijk onredelijke wijze afleiden dat de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende was aangetoond.

Wat de stortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij in het herkomstland betreft, oordeelt de verwerende partij dat de voorgelegde *screenshots* geen band met de referentiepersoon aantonen.

De bestreden beslissing somt onder de voorgelegde stukken bewijzen op van geldstortingen aan de verzoekende partij, gaande van 24 november 2021 tot een laatste storting van 260 euro op 7 december 2021. Hiervan merkt de bestreden beslissing correct op dat deze dateren van tijdens het verblijf in België van de verzoekende partij zodat hiermee geen rekening kan gehouden worden. Uit de inreisstempel van de visa blijkt dat de verzoekende partij is toegekomen in Amsterdam op 23 december 2019.

Het motief: *"Aangaande de financiële steun in het land van herkomst, wordt er ditmaal enkel een verklaring op eer voorgelegd. Van dergelijke verklaringen is het gesolliciteerd karakter, zonder objectief verifieerbare bewijsstukken, niet uit te sluiten. Bijgevolg kunnen deze niet aanvaard worden."* vindt steun in het administratief dossier waarbij in deze verklaring van de referentiepersoon te lezen valt: *"Ik heb steeds de zorg van mijn zoon genomen tot op latere leeftijd toen ik geen geld meer kon sturen. Mijn zoon ging voor diverse voetbalclubs voetballen om zodoende zijn overtocht te betalen om naar mij in België te komen. Kort na zijn aankomst in België heeft mijn zoon een goeie baan binnen een bedrijf gehad."*

De verwerende partij kon op niet kennelijk onredelijke wijze vaststellen dat een afhankelijkheidsrelatie tussen de referentiepersoon en de verzoekende partij voor haar komst naar België niet was aangetoond.

Het gegeven dat de verzoekende partij in het herkomstland bij haar grootmoeder zou gewoond hebben en dat de referentiepersoon deze grootmoeder geld bezorgde, doet aan het voorgaande geen afbreuk, want deze bewering werd niet ondersteund door enig objectief bewijs. Verklaringen van de referentiepersoon zijn, zoals de bestreden beslissing stelt, te éénzijdig om op zich als een afdoende bewijs te aanvaarden.

Een schending van artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.6. De verzoekende partij bekritiseert het motief in de bestreden beslissing dat stelt: *"Bovendien blijkt uit het dossier (meerbepaald de databank van Dolsis) dat betrokkene sinds zijn aankomst in België ononderbroken tewerkgesteld is. Momenteel werkt hij bij 'A. G. NV'. Dit wil zeggen dat betrokkene in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien en dus helemaal niet afhankelijk is van de referentiepersoon."*

Dit motief heeft de bewoording *"bovendien"* wat erop wijst dat het een overtollig motief betreft. Kritiek op een overbodig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Tevergeefs verwijt de verzoekende partij de verwerende partij dat deze aanneemt dat het verwerven van een eigen inkomen voor het nemen van de bestreden beslissing een rol speelt.

De Raad wijst ten overvloede erop dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat waarin een verzoek tot gezinshereniging is gedaan, kan onderzoeken of aan het inkomstenvereiste van de gezinshereniger is voldaan door rekening te houden met een beoordeling van het behoud van deze inkomsten na de datum van indiening van dit verzoek (zie in die zin arrest van 21 april 2016, *Khachab*, C-558/14, EU:C:2016:285, punt 31).

3.7. In de mate dat de verzoekende partij meent dat de materiële ondersteuning die gevergd wordt in het kader van het ten laste zijn, of in het kader van de afhankelijkheidsrelatie het geven van onderdak in België is, volstaat dit gegeven alleen niet om te voldoen aan een “echte en structurele afhankelijkheid”, zoals bedoeld in artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG en in de Mededeling aan de Commissie die de verzoekende partij deels citeert.

De bestreden beslissing stelt correct en niet kennelijk onredelijk, na inachtnaam van alle andere bewijsstukken, dat: *“Het gegeven dat betrokkene sedert 21.04.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. De voorgelegde foto’s en filmpjes doen hier geen afbreuk aan.”*

3.8. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, daargelaten de directe werking van de richtlijn 2004/38/EG, dat de bestreden beslissing niet tegemoet komt aan artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG.

De bestreden beslissing is op wettelijke wijze tot het volgende besluit gekomen:

“Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon voor zijn komst naar België en vóór de aanvraag gezinshereniging. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.”

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN